

var aaben, stod et fint dækket Frokostbord med skinnende hvid Dug, Vinkaraffe, Blomster og Frugter.

Per anstillede uvilkaarlig en Sammenligning mellem dette Ungkarlejem og sine egne to smaa, fattige Nyboderstuer, — og han grebes af en ham ellers uvant Utaalmodighed. Ikke fordi han paa nogen Maade misundte Dyhring — han delte ganske den borgerlige Opfattelse af Journalisterne som halvt foragtelige Personer, en Slags Alphonser hos den store Skøge Bysladderer eller den offentlige Mening — men det ærgrede ham at tænke paa, at en saadan Avissskriver allerede havde naaet en Magt og Uafhængighed, som han selv endnu kun kunde drømme om.

Først efter over et Kvarters Forløb viste Dyhring sig, lille og spændstig, klædt i et Par posede, lysegraa Benklæder, Laksko og en kort, kraprød Hjemmejakke med sorte Silkeopslag. Han ytrede aldeles ingen Overraskelse over Pers Besøg men sagde — som sandt var — at han havde ventet ham. Saa almindelig Fordømmelsesdommen over ham og den moderne Journalistik end var, hændte det ham nemlig saare sjælden, at han berømmede nogen i sin Avis, uden at vedkommende straks indfandt sig hos ham for at gøre en allerunderdanigst Takkevisit.

Den flotte Lejlighed og den lange Ventetid havde dog tilsidst gjort Per saa fortrædelig, at